

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Вінницькій області

вул. Грушевського, 27, м. Вінниця, 21050, тел. (0432) 53-13-09

www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_vin@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001473

Кримінальне провадження № 22023020000000034

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Вінниця

16 січня 2024 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Вінницькій області майор юстиції Стратійчук Людмила Василівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023020000000034 від 26.01.2023 за ознаками вчинення злочинів, передбачених ч.1 ст.111, ч. 2 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1 Кримінального кодексу України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до статтями 42, 276, 277, 278 Кримінального процесуального кодексу України,–

ПОВІДОМИВ:

Бородіну Олексію Федоровичу, 08.06.1967 року народження, громадянину України, уродженцю міста Макіївка, Донецької області, який зареєстрований та проживає за адресою: Донецька область, м. Макіївка, квартал Північний, 9, кв. 49,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111 КК України, ч. 2 ст. 111 КК України, ч. 7 ст. 111-1 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року №2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року №2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року

визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та рф уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторкваності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело

до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів зс на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі громадянину України Бородіну О.Ф.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів рф «Про використання зс рф на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента рф, виходячи з інтересів безпеки життя громадян рф, особового складу військового контингенту зс рф, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту рф на використання зс рф на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рц/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891- VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між рф та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення, у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду рф визнаний таким, що відповідає Конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума рф, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до рф «Республіку Крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта рф.

Надалі, продовжуючи підживну діяльність проти України, рф утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС рф на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно - правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку рф.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії російської федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку рф на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку рф внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання п анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент рф оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому, Збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і ЗС рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам,

військовим штабам і складам зброї та підрозділам ЗСУ, також військовими формуваннями РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

З метою відсічі військовій агресії, починаючи з 24.02.2022 Указами Президента України у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року, який неодноразово був продовжений та діє на сьогодні.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями РФ тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Розуміючи вище викладені обставини, у громадянина України Бородіна Олексія Федоровича, з мотивів непогодження з політикою чинної влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу РФ, який при цьому був всебічно обізнаним про факт ведення державою агресором війни проти України, невизнання РФ поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, виник умісел на співпрацю з державою-агресором та його окупаційною адміністрацією.

Так, Бородін О.Ф., будучи громадянином України, свідомо порушуючи свій конституційний обов'язок щодо захисту Вітчизни, діючи в період збройного конфлікту, усвідомлюючи характер своїх злочинних дій,

передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання, в період збройного конфлікту, перейшов на бік ворога, вступивши до складу т.зв. «транспортної інспекції Міністерства транспорту ДНР», з якої в подальшому російськими окупаційними військами сформовано зведені спільні загони із підрозділами т.зв. МВС ДНР, з метою сприяння в спричиненні шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а також надання його представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України.

Усвідомлюючи вищевказане, з метою реалізації свого злочинного наміру, Бородін О.Ф. в травні 2014 року всяко підтримуючи «руський мир», висловлював бажання вступити на службу до лав поліції «ДНР», та продовжував сприяти незаконній діяльності особам з т.з. «ДНР».

Зокрема, Бородін О.Ф. у вересні 2014 року (точна дата та час органом досудового розслідування не встановлена) невстановленими особами, з числа окупаційної адміністрації м. Макіївка Донецької області запропоновано Бородіну О.Ф., всупереч передбаченому Законом України «Про Національну поліцію» порядку, зайняти посаду начальника Червоногвардійського РВ Макіївського міського управління МВС» т.з. «Донецької народної республіки», на що останній надав свою добровільну згоду.

Після чого, Бородіна О.Ф. призначено окупаційною владою на посаду начальника Червоногвардійського РВ Макіївського міського управління МВС» т.з. «ДНР», що знаходиться за адресою: Донецька область, м. Макіївка, вул. Перемоги, буд. 1, яка пов'язана з виконанням правоохоронних функцій у незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території Макіївського району Донецької області.

Відповідно до займаної посади на Бородіна О.Ф. покладено обов'язки щодо здійснення організації та керівництва роботи з:

- узагальнення та формування звітності незаконного правоохоронного органу «МВД ДНР» та її доповіді окупаційній владі міста;
- організації та проведення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності;
- контролю за діяльністю підлеглих співробітників;
- співпраці із засобами масової інформації різних форм власності на території «МВД ДНР» Донецької області.

Таким чином, Бородін Олексій Федорович підозрюється у вчиненні у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, а саме державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України.

У подальшому, з кінця лютого - початку березня 2022 (точний час і дата в ході слідства невстановлена) Бородін О.Ф. вступив в лави т.зв. «транспортної інспекції Міністерства транспорту» НЗФ «ДНР», із якої в подальшому

російсько-окупаційними військами сформовано зведені спільні загони із підрозділами т.зв. «МВС ДНР».

У липні 2022 року Бородін О.Ф., підтримуючи діяльність окупаційної адміністрації держави-агресора, будучи відряджений до міста Херсон, де спільно із представниками російсько - окупаційних військ проводив фільтраційні заходи на предмет виявлення проукраїнськи налаштованого населення та громадян, які сприяють ЗСУ у звільненні окупованих територій, а саме на виконання наданих йому владних повноважень у незаконно створеному правоохоронному органі, вжив заходи з:

- організації, забезпечення виконання та прийняття безпосередньої участі у проведенні заходів, в тому числі незаконних обшуків, затримань громадян України, що проживають на тимчасово окупованій території Херсонської області;

- співпраці із засобами масової інформації різних форм власності на території м. Херсон Херсонської області.

В подальшому, Бородін О.Ф., перебуваючи у м. Херсон, із вказаного приводу дав інтерв'ю журналісту телеканалу ТРК «Юнион» під назвою: «МВД ДНР в Херсоне: «Украине больше нет пути в русский город», яке опубліковано 05.07.2022 в публічній групі під назвою «МВД ДНР» месенджеру «Telegram».

Далі, продовжуючи свою протиправну діяльність, у грудні 2022 року, Бородін О.Ф. у складі вищевказаного загону, перебуваючи у окупованому російсько-окупаційними військами м. Маріуполі Донецької області, де крім так званої підтримки громадського порядку, спільно із представниками рф, здійснював контроль за перевезенням вантажів та переміщенням транспортних засобів регіоном.

Під час проходження так званої служби Бородін О.Ф. відкрито носив при собі вогнепальну зброю, був одягнений у військову камуфльовану форму зразка збройних сил РФ, відповідно до виконання покладених на нього обов'язків.

Отже, Бородін О.Ф., діючи на боці ворога - держави-агресора рф, у складі незаконного збройного формування терористичної організації «ДНР» вчиняє наступні дії:

- здійснює окупацію та охорону захоплених територій України;
- виконує вказівки та накази командирів з числа військовослужбовців збройних сил рф та осіб з числа учасників НЗФ терористичної організації «ДНР», які є за званням чи посадою вище;
- облаштовує та укріплює блокпости, здійснює інженерно-технічне облаштування позицій;
- під час несення служби у військовій камуфльованій формі зразка збройних сил рф відкрито носить при собі вогнепальну зброю.

Таким чином, Бородін Олексій Федорович підозрюється у вчиненні у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України, а саме державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України: перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, надання іноземній державі, іноземній організації або їх

представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України, вчинені в умовах воєнного стану.

24.02.2022 на виконання наказів вищого військового керівництва військовослужбовці збройних сил рф шляхом збройної агресії із застосуванням зброї, військової техніки та артилерії, з нанесенням ракетних та авіаційно-бомбових ударів по військовій та цивільній інфраструктурі, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Запорізькій, Житомирській, Київській, Луганській, Сумській, Харківській, Херсонській та Чернігівській областях, та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе народногосподарське та оборонне значення, після чого здійснили військову окупацію частини території України, у тому числі і міста Маріуполь Донецької області, яке було фактично захоплено та окуповано, починаючи з 26.02.2022.

З метою відсічі військовій агресії, починаючи з 24.02.2022 Указами Президента України у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану» постановлено введення в Україні воєнного стану із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року, який неодноразово був продовжений та діє на сьогодні.

Тимчасова окупація рф територій України, визначених частиною першої статті 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для рф жодних територіальних прав.

Тимчасово окупованою територією, відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону №1207-VII, є частини території України, в межах яких збройні формування рф та окупаційна адміністрація рф встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування рф встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації рф.

Так, у квітні 2022 року представники окупаційної адміністрації держави-агресора рф створюють незаконні органи влади, серед яких мовою оригіналу «сводний отряд МВД ДНР», до якого здійснюють набір співробітників серед місцевих мешканців Донецької області, в тому числі і серед колишніх (звільнених) працівників Національної поліції України.

З метою функціонування незаконного правоохоронного органу, підриву авторитету української влади серед місцевого населення, підміни елементу примусу та контролю в особі правоохоронних органів України створений незаконний правоохоронний орган - «транспортна інспекція Міністерства транспорту» НЗФ «ДНР», із якої вподальшому російсько-окупаційними військами сформовано зведені спільні загони із підрозділами т.зв. «МВС ДНР».

Також, відповідно до п. 6 ч. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15 квітня 2014 року передбачено, що окупаційна

адміністрація рф - сукупність державних органів і структур рф, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Так, Бородин О.Ф., будучи колишнім начальником сектору карного розшуку РВ Кіровського МУ ГУМВС України в Донецькій області, який звільнений у 2012 році за власним бажанням, а у вересні 2014 року, перебуваючи на тимчасово окупованій території міста Макіївка Донецької області, прийняв пропозицію від невстановлених під час досудового розслідування осіб із числа представників окупаційної адміністрації держави-агресора рф, надав добровільну згоду на зайняття посади у незаконному правоохоронному органі «Червоногвардійський РВ Макіївського міського управління МВС» т.з. «Донецької народної республіки», на посаду начальника районного відділу.

Починаючи приблизно з серпня 2022 року Бородин О.Ф., діючи умисно, усвідомлюючи протиправність своїх дій та бажаючи настання негативних наслідків, добровільно та ініціативно вступив в лави т.зв. «транспортної інспекції Міністерства транспорту» НЗФ «ДНР», із якої в подальшому російсько-окупаційними військами сформовано зведені спільні загони із підрозділами т.зв. «МВС ДНР».

Обіймаючи зазначену посаду, пов'язану із охороною прав і свобод людини, протидією злочинності, підтриманням публічної безпеки і порядку, охороною громадського порядку і громадської безпеки, досудовим розслідуванням та іншими правоохоронними функціями, фактично виконуючи повноваження, притаманні Національній поліції України, Бородин О.Ф., здійснює свою протиправну діяльність в інтересах окупаційної влади держави-агресора рф, з метою підтримання окупаційної влади у м. Макіївка та м. Маріуполь Донецької області.

У подальшому, у липні 2022 року Бородин О.Ф., перебуваючи у відрядженні на тимчасово окупованій території м. Херсон Херсонської області, діючи умисно та виконуючи функціональні обов'язки в інтересах окупаційної влади на займаній посаді незаконно створеного співробітника загону «МВД ДНР» (мовою оригіналу – сводного отряду «МВД ДНР»), а також у грудні 2022 року у м. Маріуполі Донецької області, здійснював патрулювання та фільтраційні заходи на території громади разом із представниками збройних формувань рф, а також вчиняв протиправні дії в інтересах окупаційної влади, пов'язані з охороною прав, правопорядку, що здійснюються від імені та за стандартами держави-агресора на тимчасово окупованій території м. Херсон Херсонської області та м. Маріуполь Донецької області, реалізація яких у свою чергу забезпечує становлення за зміцнення окупаційної влади рф шляхом утворення і функціонування незаконно створеного окупаційного правоохоронного органу рф на окупованій території України.

Таким чином, Бородін Олексій Федорович підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме добровільне зайняття громадянином України посаду в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, а також добровільна участь в незаконних збройних формуваннях, створених на тимчасово окупованій території, та в збройних формуваннях держави-агресора та надання таким формуванням допомоги у веденні бойових дій проти Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізовувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України.

Слідчий в особливо важливих справах
слідчого відділу Управління Служби безпеки України
у Вінницькій області
майор юстиції

Людмила СТРАТІЙЧУК

ПОГОДЖУЮ

Прокурор у кримінальному провадженні –
прокурор Вінницької окружної прокуратури

Анна ШВЕЦЬ

«16» січня 2024 року

Підозрюваному Бородіну Олексію Федоровичу, відповідно до пункту 7 частини 1 статті 277 Кримінального процесуального кодексу України, зрозумілою для нього оголошено і роз'яснено, що відповідно до частини 3 статті 42 Кримінального процесуального кодексу України він має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення її підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленою про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Повідомлення про підозру вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2024 року.

Записник: _____

«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручила:

Слідчий в особливо важливих справах
слідчого відділу Управління Служби безпеки України
у Вінницькій області
майор юстиції

Людмила Василівна СТРАТІЙЧУК